

Oktober 2023

Korsør Marineforenings sangkor "Marinekoret" besøger Dublin.

Først en lille forhistorie.....

Året er 823, stedet er Tårnborgh Nor. Uffe Langkniv skuer ud over den fæstning han er høvding for. Foran ham leger børnene, mens kvinderne samler forråd til den tur som Uffe og hans mænd planlægger.

Han har nemlig hørt at der på den anden side af det store hav ligger et land proppet med guld og sølv og han er fast besluttet på at hente det.

Den 6. oktober er alt klappet og klart. Uffe regner med at turen vil vare 6 dage, og han vil derfor ankomme til (Dublin) Baile Átha Cliath den 12. oktober år 823.

Turen over havet går problemfrit, man har endda mulighed for at drikke rigeligt af den mjød man har medbragt.

Klokken 11 om formiddagen stævner Uffe ind i Dublin med sine 4 langbåde.

Dette er forhistorien til det som sker nøjagtig 1200 år senere.

Den 12. oktober 2023 – ankommer 11 vikinger fra Korsør MFs Marinekor.....

I Marinekoret synger vi mest sange på dansk – de fleste af de sange vi synger, er dog irske sange oversat til dansk. Marinekoret optræder ca. 10-15 gange om året ved diverse arrangementer. Korets fantastiske musiker Henry O'connor har dog irsk whisky i blodet – så drømmen om en tur til Dublin, med tilhørende optræden har længe været en drøm.

Efter adskillige arrangementer i vort hjemland – havde koret en sum penge på kistebunden, denne kapital udgjorde at turen til Dublin var indenfor rækkevidde. Vi havde talt meget længe om denne tur, men Corona satte en stopper for projektet – men nu skulle det være.

Medlemmerne af Marinekoret er naturligvis medlemmer af Korsør MF - dette betyder desværre at korets aldersfordeling ligner aldersfordelingen i resten af afdelingen – så der er altså langt fra tale om et drengekor, faktisk så kalder vi os danmarks ældste boyband – og i øvrigt også det tungeste. Det er fed underholdning!!!

Af forskellige årsager bla.a helbredsproblemer måtte en stor del af medlemmerne melde fra til turen, dette var selvfølgelig meget ærgeligt – men alle ønskede os en god tur.

Vores musiker Henry kontaktede et kor i Dublin: *Dublin Male Voice Choir*, og fik kontakt med korleder Paul Farrel, der ville forsøge at lave et arrangement. Desværre holdt koret på daværende tidspunkt sommerferie, og man havde lige skiftet dirigent, og op til vores ankomst blev det irske kor ramt af et dødsfald. Heldigvis var det ikke Paul Farrel det gik ud over.....men Poul gjorde hvad han kunne, og skaffede os et arrangement på en stor pub der hed "Nancy Hands" i Dublin.

Endelig kunne vi komme i gang med forberedelserne – vort repertoire er på ca. 60 sange, så der var nok at vælge i mellem. Vi valgte selvfølgelig nogen irske sange, for at sikre os at publikummerne genkendte melodierne – vi synger dem nemlig på dansk!!!!

Udover repertoiret skulle der også arrangeres transport til og fra lufthavne, flybilletter og hotelværelser. Dette skulle vise sig at være et større projekt – men det lykkedes dog til sidst.

Vi havde valgt at tage toget fra Korsør til CPH Kastrup, dette betød at vi skulle skifte tog i Ringsted – et af kormedlemmerne ville tilslutte sig flokken i Ringsted. Hans hustru der havde transporteret ham til Ringsted, ringede til os mens vi var på vej mod Ringsted, og fortalte at det tog vi skulle videre med – var aflyst. Vi kontaktede togpersonalet og spurgte om det kunne være rigtigt – det havde personalet ikke hørt noget om. Det tog vi befandt os i, kørte til KBH.H. så vi besluttede at hive vores kammerat ombord – og fortsætte turen til KBH. På hovedbanegården fandt vi så et tog der kunne fragte os til CPH Kastrup – vi var i god tid, så vi nåede vores fly. Men DSB får ikke mange point.

Ved Dublin lufthavn skulle vi bare finde buslinie 782, det var faktisk nemt, den holdt lige udenfor døren til Terminal1 som var ankomsthallen – hvor svært kan det være??? Af uransagelige årsager lykkedes det os at stå af ved det rigtige stoppested – der ifølge Google lå ca. 250 meter fra vort hotel, vi skulle bare over på den anden side af floden, lidt op af vejen, og så til venstre. At krydse floden var lettere end man skulle tro – mest fordi der rent faktisk var en bro, ja der var hele to broer, og vi befandt os imellem de to broer, så vi skulle blot vælge, om vi skulle tage den bro til højre, eller den bro til venstre for os!!!! Vi valgte selvfølgelig den forkerte bro – men for at gøre en laaaang historie lidt kortere – så fandt vi hotellet efter ca. 45 min.

Hotellet var for så vidt godt nok – da undertegnede bookedede hotelværelserne var der fine billeder af store flotte værelser med dobbeltsenge – og vi er jo gode kammerater, så det var ikke noget problem at sove i dobbeltseng – det var i hvert fald opfattelsen INDEN vi så værelserne!!!! Den store flotte dobbeltseng på billederne, var reduceret til en meget lille dobbeltseng, klasket op ad væggen, så der var kun var indstigning fra én side – for at føje spot til skade, så var der også kun 1 stk. fællesdyne. Da de fleste af de gamle drenge, for længst har fejret jubilæum i "Natpisserklubben" – opstod der en del akrobatik, når der skulle kravles hen over den sovende makker, for at komme ud – som oftest vågnede makkeren, og så kunne han jo ligeså godt stå op, og stille sig i kø til toilettet.....- men det styrker fællesskabet.

Vi ankom til Dublin torsdag ved middagstid – og vor koncert var sat til fredag aften. Der var rig lejlighed til at udforske Dublin – den bedste måde at se en storby på, er ubetinget til fods, så vi forlod hotellet til fods, - og vi gik, og gik, og gik, og gik i én uendelighed, kun afbrudt af temmelig mange pauser. Pauserne var vi nødt til at holde på en PUB – fordi de er indrettet så snedigt, at der også forefindes toiletter.

Alle PUBs i Dublin er fyldt til bristepunktet i hele åbningstiden, så det er noget af en opgave at holde 11 mand samlet – både på gader og stræder, men så sandelig også på en overfyldt PUB. Men her indtrådte en uskreven regel – fordi vi er kammerater, så passer vi på hinanden. Ingen blev væk, alle var på den samme PUB, de der gik langsomt blev der ventet på – dem der var sultne fik noget at spise, hvis nogen ville hjem til hotellet for at slappe af – blev der hjulpet med transport eller rutevejledning – ingen fik lov til at gå alene. Hvis det alligevel lykkedes for nogen, at komme på afveje, så blev vedkommende ringet op, med besked om at blive stående/siddende hvor han var – og afvente afhentning. Vort kammeratskab udviklede sig til et broderskab, det var fantastisk at opdage vor godt vi passede på hinanden.

Kun ca. 300 m. fra hotellet lå Jameson Distillery – så det var vi jo nødt til at besøge, egentlig er det et whiskymuseum, det er så til gengæld det dyreste museum jeg nogensinde har besøgt, entreen var 30 Euro. , Men det skulle jo gøres – vi er vel kulturelle – vi fik en guidet tour af en guide, som var lidt benøvet over at vise 11 store vikinger rundt på museet. Han bød os "Welcome home.." - han var god, og han havde humor. Teknikken Jameson bruger til at fremvise produktionen for turister, er enestående genial, og fantastisk flot – vi lærte faktisk noget. Vi fik smagsprøver undervejs og afsluttede med en Jameson med ginger ale og is. En skøn drink.

Man kan vel heller ikke besøge Dublin – uden at besøge Guinness bryggerimuseum, der var ikke så langt at gå fra hotellet – men klog af skade, var vi et par stykker der tog en Taxi, så af indlysende årsager ankom vi først – og vi ventede selvfølgelig på de vandrende svende. De dukkede op lidt senere – og de havde fundet ud af, at vi slet ikke kunne komme ind på museet, fordi de på dagen havde solgt – intet mindre end 6.000 on-line billetter. Så man solgte slet ikke nogen billetter ved døren. Vi fandt en PUB og druknede vore sorger i alt andet end Guinness-øl – stedet var så hyggeligt at vi blev der – og spiste frokost. I øvrigt boykottede vi Guinness-øl resten af dagen, - de undrer sig sikkert stadig, over det pludselige fald i omsætningen.

Fredag aften iførte vi os vores "sanguniform" – og drog afsted – til fods selvfølgelig, til den åbenbart meget kendte PUB "Nancy Hands". Nancy Hands er en historisk person, hun var den første kvindelige ejer af et "Public House" i Irland – så uden at vi vidste det, så har vi været med til at hylde ligestillingen i Irland, men det var altså ikke med vilje – det var mere en tilfældighed.

Nu er det jo ikke et ukendt begreb med musik på irske pubber – men de er bestemt ikke vant til korsang på en fredag aften, - og da slet ikke korsang på et fremmed sprog. De gjorde store øjne da vi i uniformeret tilstand entrede lokalet, ledsaget af en kilt-klædt musikchef – den tidligere nævnte Henry O'connor. Der blev ærligt talt lidt stille i lokalet – men kun indtil hele orkestret (Henry) startede forspillet til den første irske sang, man kunne se at publikum trak luft ind – klar til at synge med. Koret startede med fuld styrke – på dansk!!!! Den havde de altså ikke lige set komme, - der kom ikke en lyd fra publikum i de første ca. 10 sekunder, men gensynsglæden ved melodien var åbenbart større, end chokket over sproget – så efter et kort øjeblik – så skrålede publikum med på deres eget sprog – det udviklede sig til et babylonisk støjhelve. Hvem skulle overdøve hvem – koret vandt!!!! – Vi sang alligevel smukkere end tilskuerne – der høfligt klappede i – og ventede med at synge, til vi kom til omkvædet. Herefter var stilen lagt – koret sang for, og tilhørerne sang med på omkvædet – det var mageløst. Pubben bestod af mange større lokaler, og efterhånden som syngeriet skred frem, dukkede der flere og flere tilhørere frem fra de tilstødende lokaler.

Vi sang og skrålede – og den voksende mængde tilskuere sang og skrålede – en dansk version af ”Den lille Café” – væltede næsten pubben, da vi et øjeblik efter slog over, og sang på irsk ”It’s a long way to Tipparary” – var der ikke et øje tørt. Sangen om ”Molly Malone” på originalsproget – fik det hele til at gå op i en højere enhed, publikum var ellevilde.

Da koncerten var slut ville de have et ekstranummer, efter ekstranummeret, tiggede de os nærmest om at komme igen – aftenen efter.

Marinekoret fra Korsør fik sit store internationale gennembrud – en drøm gik i opfyldelse.

Desværre for Marinekoret, så er en af de største sportsgrene i Irland, - Rugby. Aftenen efter vor fantastiske koncert, skulle Irland spille landskamp mod New Zealand i netop Rugby. Hele lørdagen var der optakt til kampen på irsk TV – og allerede fra om eftermiddagen blev pubberne fyldte af grønklædte Rugbyfans.

Vi tog ud til ”Nancy Hands” igen lørdag aften ved ottetiden, men vi kunne godt se at det var en håbløs mission, - at tro, vi kunne konkurrere med en landskamp i Rugby. Så vi måtte desværre se i øjnene, at der ikke ville blive nogen koncert lørdag aften.

Men vi har fået en oplevelse for livet – det er ikke sidste gang vi vil prøve kræfter med det store udland, næste gang bliver det Fyn.....i 2024.

På Marinekorets vegne, og formentlig også Dansk Vandrelaugs, Erik Christiansen, sanger og byvandrer med hang til Taxi'er.